

ձեռք ուր կը սորվեցնէ մեզի, Քրիստոսի հետ մեր խորհրդական մահէն վերջ, նորէն յաւրութիւն առած ենք իրեն հետ խորհրդական վերկնցադուստով մը, այսինքն՝ խղոււելով աշխարհի հետ՝ գերազանց գոյութեան մը մէջ ստեղծագործուած ենք ի նստւոյ, մեր կեանքը իր զօրութիւնը՝ զինքը սնուցանող ոյժերը պիտի ընդունի այսուհետեւ գերերկրային ազբուրէ մը, երկինքէն, որ մեզի համար բացուած ճամբայ մըն է այլ եւս, քանի որ կեանքով իրեն հետ միացած՝ իրեն հետ հոգեպէս Աստուծոյ մէջ կ'ապրինք այլ եւս:

Երկինքն է ուրեմն քրիստոնէին բժշկականքը. հոն պէտք է հետեւաբար ուղղուի նաև իր ամբողջ մտադրութիւնը. «Զվերինն խորհուրդ. ա՛յս պէտք է լինի իր մեծագոյն ճիշդը»:

Անհրաժեշտ է այդ ճիշդը. վասնզի, թէեւ երկնաքաղաքացի ալլ ես՝ հոգեկան ծագումով, բայց երկրի վրայ է որ կ'ապրի նրժգեհաբար, մինչեւ մարմնական գոյութեան վերջինն ըրուէն. ու որպէսզի ժամանակի այդ տեղութեան միջոցին իր մէջ վերստին չհզծուի անգամ մը արդէն սկսած հոգեկան վերականգնումի գործը, ու կարենայ իր հաւատքին բովանդակ փառքովը, այսինքն Քրիստոսի հետ անթերի միութեամբը, յայտնուիլ Անոր մէջ, երբ ի լըրման ժամանակաց դայ իր փառքին անբովանդակ լրութեամբը պատկերու ըլլոր բարածնեբուն ակնկալութիւնը, հարկ է որ երկրաւոր այս գոյութեան մէջ կարենայ ապրիլ իսկապէս երկնաւոր կեանք մը, և նոր համար կուտի այն բոլոր փորձութիւններուն և հրապոյրներուն դէմ, զորս աշխարհ պիտի հանէ իր առջև:

Իր ամբողջ ջանադրութիւնը պիտի ըլլայ հետեւաբար խել և ի բաց նետել իր հոգիէն հին բարքերէ մնացած այն արմատները, որոնցմէ կրնան վերածիլ ներքին կեանքը ապականող պղծութիւններ, խտրել եւ վարքը մաքրութեան ստուերած բերող տգեղութիւններ, ընկերային յարաբերութիւնները վրդովող ծաղումի, ազգայնութեան, քաղաքակրթական վիճակի խորքական վէճեր, և ամէն յոռի բերում որ անհաշտ է Աւետարանով ստացուած սուրբ կեանքին հետ:

Յույժ եւ կռուտ կենցաղին դէմ, որով

կը բնորոշուէր հին հեթանոսական և մատնաւոր յոյն բարոյականը, քրիստոնէականը պէտք է պարզէ ընկերին նկատմամբ եղբայրական աննենդ սիրոյ և Աստուծոյ հանդէպ սրտազգած երախտագիտութեան այնպիսի քաղցրութիւններ, որոնցմով ընտանեկան յարկը փոխարկուի իմաստութեան և շնորհաց շողերով գեղուն բոյնի մը, և կրօնական ու եկեղեցական կեանքը՝ անոյշ խնկումներով լեցուած մթնոլորտի մը, սաղմ մտի և հոգեւոր երգերու օրհնութեամբ միշտ կենդանի:

Բայց պէտք է մոռնալ որ այսպիսի կեանքը կրնայ բեղնաւորիլ հոն միայն ուր աչքն ու հոգին ստուերներուն մէջէն կրնան միշտ ուղղուիլ միայն մեծ լոյսին:

Թ. Ե. Գ.

ՀԱՒԱՏՔԻ ԵՒ ՄՏԱՇՄԱՆ ՅՈՒՐԵՐ

ԿԵԱՆՔ ԵՒ ՈՉ ԼՆՁՈՒ

Կրօն մը լեզու մը չէ. կեանք մըն է ան, կամ, եթէ աւելի կը սիրէք, անիկա այնքան իմանալի եւ ուրիշ լեզու մըն է՝ որքան է կեանք մը. Անիկա կեանք մըն է, մեր կեանքին վրայ աւելցուած. կեանքն է նոյն ինքն մեր կեանքին: Այդ կեանքը այս կեանքին մէջ կը մտնէ եւ մէկ կողմէն միւսը կը քափանցէ այնքան ներհնապէս՝ որքան աշխուրջ միացած է միայն, զոր կը բռչէ եւ կը սնուցանէ. եւ ինչպէս որ մտադկային մտածիմքն որ եւ մէկ տեղէն՝ ամենեւեմ կերեսային նեղումը արիւն կը հոսեցնէ, նոյնպէս ալ կրօնը, մտադկային կեանքին այս ճամբիս եւ զուս արիւնը, կը ծայրէք եւ կը սնուցանէ. եւ ինչպէս որ մտադկային մտածիմքն որ եւ մէկ տեղէն՝ ամենեւեմ ամենաքերիւ հայումի մը հետեւանով. այսինքն թէ, կեցած՝ մեր մտածումին եւ կամքին կեդրոնը նոյն իսկ, իբրեւ չափը մէկուն եւ կամքը միւսին, բացակայ չէ ան մեր կեանքի տարմաններուն ոչ մէկէն, եւ կը տանապէս կամ կը մտանակցի մեր դասողութիւններէն ամեն մէկուն:

Ա. Վ.